

Virgöl 30 Eylül #1

2018-09-30 21:34:27

Kulaklarım duymuyor, gözlerim bozuk, zihnim karışık ve hala dünyaya adapte olabileceğimi düşünüyorum. Ham hayal dedikleri bu olsa gerek.

Peşinden koşmayı bırakmalıyım. Büyük ölçüde bıraktım ama o beni bırakmadı. Hala benden alacağı olduğunu düşünüyor.

Geçen hafta sonu üç boyutlu bir çizgi filme gittik çocuklarla. Sağ gözüm o zamandan beri isyanda. Gözlüğümü çıkarıp, 3 boyutlu film gözlüğü takınca, kanlandı, acıyor bir yandan. Fazla mesai yaptı ve greve gitti sanırım.

Euler gibi bir gözü kör olunca, *artık daha az dikkat dağıtım var* diyecek halde değilim. Kulaklar desen, onlar ayrı bir *senfonya*. Dünya insanları duymamı istemiyor, üç boyutlu filme gitmemi istemiyor, sadece kendine tahsis edip, zihnimin içinde dönüp durmamı istiyor.

Bir yandan da kifayetsiz bir muhterisin bürokratik taciziyle mücadele ediyorum. Makul şartlar altında, insanın böyle bir saçmalıkla uğraşmamasını beklersiniz, yani, *makul* insanlar bir mücadeleye girerken *ben şunları kazanırım* der ve kazanamayacağını görünce de, uzlaşır mesela ama benim kaderimin kendini ifade ediş şekli kavgayla olan *ex'i*, sırf kavga etmiş olmak için kavga ediyor. Kazanacak bir şey kalmadığını anladığı halde kavga ediyor. Bundan sonra onun için artık hep pişmanlık olduğunu bile bile, belki zaten bunun için kavga ediyor. Arada çocukların geleceği telef olsun, mühim değil, ne olacak, *haddimi bildirmiş* olacak ya. Haddimi de bilmiyorum, maalesef, aslında çocuklardan uzak kalmak dışında benim için her şey daha güzel ve gökyüzündeki ışıklar, ilginçtir, *iyi ki böyle olmuş* diyeceğimi gösteriyor.

Ölüm: Gözümdeki acının, sağırılığımın, bu saçma kavganın sonu, bütün özlemlerin sonu, ölüm tarihlerini, doğum tarihlerini, çocukların okulunu, borçları, vergileri, yapılandırma taksitlerini, benzinin fiyatını, ülkenin ahvalini, hayatın anlamını, dünyanın gidişatını merak etmek zorunda olmadığım bir *hal*. Bütün ateşin sönüp, yaraların kabuk bağladığı, hatıranın hatırasının bile kalmadığı bir *gelecek*. Anlam mecburiyetinin sonu.

Farkettiğim kadarıyla, *ahiret* fikrinin, cismani veya ruhani bir yeniden dirilişin benim için büyük bir anlamı kalmadı. Yani dedeme duyduğum özlem kaybolacaksa, onunla yeniden buluşmaya o kadar da gerek yok. Babama sormayı

düşündüğüm sorular da umurumda değil, dünya ve kainatla ilgili merak ettiklerimin cevaplanmasını da beklemiyorum, eminim ben bilmesem de hepsi yoluna girecektir, merakın, özlemin, anlaşılma kaygısının, anlam arayışının son bulacağına inanmak daha uygun geliyor artık.

Bu bir rıza hali mi, yoksa bildiğimiz türden bir inançsızlık mı, emin değilim. Dünyayı olduğu gibi, içindeki türlü çeşit manasızlıkla bir kenara bırakıp, onun tüm menfaat oyunlarına tekme basıp, sadece beni heveslendiren, basit zevklerle idare etmek. Büyük oyunu sahibine terkedip, kendi kumumda oylanmak.

Bu bir rıza hali mi, yoksa bildiğimiz türden bir inançsızlık mı, emin değilim. Dünyayı olduğu gibi, içindeki türlü çeşit manasızlıkla bir kenara bırakıp, onun tüm menfaat oyunlarını tekmeleyip, sadece beni heveslendiren, basit zevklerle idare etmek. Büyük oyunu sahibine terkedip, kendi kumumda oylanmak. Hayat.